

fornyet Undersøgelse for at faa frem alle de Argumenter, som maaske kan tale for at imødekomme de Ønsker, som bliver fremsat; men jeg maa sige, at i de allerfleste Tilfælde kan de ikke anerkendes som berettigede, i de allerfleste Tilfælde er det for meget Særinteresser, der gør sig gældende.

For øvrigt maa jeg sige, at ogsaa ved de bestaaende Baner er det saaledes, at Forholdene med Hensyn til Vejoverføringer, og hvad dermed staar i Forbindelse, kan have været ganske tilfredsstillende paa det Tidspunkt, da Banen blev anlagt, og have vist sig tilfredsstillende, saa længe den almindelige Vejtrafik var, som den var, før Automobileerne kom i Brug; men naar Vejtrafikken har ændret sig og dermed gjort disse Forhold vanskelige, kommer vi til det Spørgsmaal, om man da skal paalægge Banerne den forøgede Udgift til at faa Forholdene ordnet, eller man skal lægge det paa Vejmyndighederne. Jeg for mit Vedkommende er tilbøjelig til at tro, at de skal deles noget om Byrden. Man skal ikke ensidigt lægge den paa Banerne, det er dog Vejtrafikken, der har ændret sig og er vokset, hvorved vi i mange Tilfælde er kommet ind i de Vanskeligheder, vi staar i. Der kan derfor være Anledning til at fordele Byrderne for at faa en tilfredsstillende Ordning mellem Bane og Vej. Derfor søger man fra Banernes Side ogsaa altid at komme i Forhandling med de kommunale Myndigheder og Vejmyndighederne for at naa til en Overenskomst ikke blot om, hvorledes Forholdene skal ordnes praktisk set, men ogsaa om de økonomiske Byrders Fordeling.

De ærede Medlemmer Hr. Sven og Hr. Boa er kommet ind paa Forordningen af 5. Marts 1845, den, der almindelig anvendes ved Ekspropriationer. Det ærede Medlem Hr. Sven var noget ængstelig for at give Ministeren for offentlige Arbejder denne generelle Bemyndigelse til at erhverve de Arealer, der udkræves til Gennemførelse af „Foranstaltninger vedrørende Erstatning af Niveauoverkørsler over Statsbanerne med skinnefri Vejforbindelser eller Vejforlægninger“ eventuelt ved Ekspropriation. Nu gaar det saaledes, at i de allerfleste Tilfælde bliver Ekspropriation ikke nødvendig; man forhandler sig til Rette. Men der er enkelte Tilfælde, hvor Ekspropriationen bliver fornøden, og der maa jeg sige, at jeg synes ikke, at Grundloven paa noget Punkt er traadt for nær, fordi man giver Ministeren en saadan generel Bemyndigelse. Man maa ikke glemme, at Ministeren ikke kan lade foretage nogen af disse Ekspropriationer, før han har faaet Bevilling til disse Arbejder

paa Finansloven, og derved er hele Spørgsmaalet jo bragt under Debat, og det har været inde under Lovgivningsmagten, før Ministeren faar Lejlighed til at anvende denne almindelige Bemyndigelse.

Men i det hele vil jeg gerne sige, at jeg tror, man skal være noget varsom ved at røre ved Forordningen af 5. Marts 1845. Jeg ved nok, at der i de sidste Par Aar, navnlig paa Foranledning af en enkelt Mand, er blevet hvirvlet uhyre meget Støv op om Forordningen af 5. Marts 1845. Men naar det ærede Medlem Hr. Sven udtalte, at de fleste sikkert mente, at denne Forordning ikke svarer til Nutidens Krav, med andre Ord, at den er blevet for gammel, nærer jeg min Tvivl i saa Henseende. Fordi en Lov er blevet gammel, er den derfor ikke daarlig og ej heller ikke svarende til Nutidens Krav. Naar denne Forordning nu har bestaaet uændret fra 1845, hænger det efter min Mening sammen med, at det er en overordentlig god og omsigtsfuld Forordning, og jeg vil sige, at jeg agter ikke at fremsætte noget Forslag til Ændring af denne Forordning, navnlig tilsigter jeg ikke at fremsætte en Ændring, hvorved disse Taksations-spørgsmaal skulde kunne indbringes for Domstolene.

Det er nemlig ikke saaledes, som adskillige synes at mene, at der ikke er nogen Appellinstans. Her er netop en saadan. Først forhandler Ekspropriationskommissionen om at naa til en mindelig Ordning med dem, der skal afstaa Grunde. Hvis man ikke naar til en saadan mindelig Ordning, fastsætter Ekspropriationskommissionen den Erstatning, der skal ydes, og hvis de vedkommende ikke er tilfredse dermed, kan de kræve nedsat en Taksationskommission. Med andre Ord, Taksationskommissionen bliver netop en Appellinstans, idet den skal afgøre, om Ekspropriationskommissionen har skønnet rigtigt ved Fastsættelse af Erstatningen. Denne Taksationskommission er sammensat paa et ganske andet Grundlag end Ekspropriationskommissionen, og jeg tror, den virker som en Appellinstans paa en langt bedre Maade, end nogen Domstol kan gøre det. En Domstol kan ikke komme til at virke som en Taksationskommission. Dens Opgave bliver i det foreliggende Tilfælde at paase, om Loven er fulgt ved Fastsættelse af Erstatningen; Domstolene vil derimod ikke kunne fungere som Foretager af Taksation eller Overtaksation.

Jeg tror derfor ikke, man skal have Domstolene ind som en Appellinstans med Hensyn til Taksationsspørgsmaalet. Jeg tror i det hele taget, man skal være noget